

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 listopada 2015 r.

sprawy **D. K.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 12 września 2014 roku, sygn. XIII Ka 808/13,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 26 kwietnia 2013 roku, sygn. II K 1167/12,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego D. K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,

3. na podstawie § 19, § 2 ust. 3 i § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J.Z., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w T., kwotę 442,80 zł, (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tczewie wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie II K 1167/12 uznał oskarżonego D.K. winnym zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów kwalifikowanych w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzył mu stosowne kary jednostkowe oraz karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonych szkód.

Od wyroku tego apelację wniósł zarówno oskarżony, jak i jego obrońca zaskarżając powyższy wyrok w całości. Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w Gdańsku w dniu 12 września 2014 r, w sprawie XIII Ka 808/13 utrzymał wobec oskarżonego D.K. zaskarżony wyrok uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając w niej :

1. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., w tym naruszenie zasad wynikających z art. 7 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. oraz z art. 170 § 1 pkt. 2 i 3 k.p.k., poprzez uznanie przez Sąd Odwoławczy, że Sąd I instancji zasadnie oddalił na zasadzie art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. wniosek obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego na okoliczność wartości skradzionego samochodu m-ki A.. Wartość skradzionego samochodu miała zdaniem skarżącego wpływ na wysokość zasądzonej kary,

2. naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., poprzez błędne jego zastosowanie skutkujące uznaniem, że wnioski dowodowe oskarżonego złożone w pismach procesowych i podtrzymane na rozprawie przed Sądem Odwoławczym o przeprowadzenie dowodu z przesłuchań świadków R. K., R. N., M. i W. R. na okoliczność zdarzenia, ilości skradzionego sprzętu elektronicznego nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania, co z kolei miało wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego,

3. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 41 § 1 k.p.k., poprzez pominięcie okoliczności podnoszonej przez oskarżonego po wniesieniu apelacji, iż sędzia wydający wyrok w I instancji winien być wyłączony od prowadzenia sprawy p-ko skazanemu, gdyż w przeszłości dokonał on kradzieży pojazdu na szkodę Prezesa tegoż Sądu, co wywołało brak obiektywizmu ze strony

sędziego rozpatrującego sprawę, a Sąd Odwoławczy pominął tę kwestię przy rozpoznaniu apelacji. Tymczasem uwzględnienie tej okoliczności przez Sąd Odwoławczy winno skutkować uchyleniem wyroku Sądu I instancji i skierowaniem sprawy do ponownego rozpoznania. W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Oczywiście bezzasadne okazały się zarzuty dotyczące niepoprawnej kontroli odwoławczej ujęte w pkt 1 i 2 kasacji. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odwoławczy poprawnie zaakceptował oddalenie dowodu z opinii dotyczącej wartości samochodu A., a na s. 12 uzasadnienia wyrok wskazał w sposób przekonujący, że wobec przyjętej kwalifikacji dowód ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia; argumentacja ta nie budzi najmniejszych zastrzeżeń co do jej rzetelności i poprawności. Podobnie jeśli chodzi o oddalone wnioski o przesłuchanie świadków co do ilości skradzionego sprzętu elektronicznego – na s. 13 uzasadnienia wyroku Sąd odwoławczy trafnie wskazał powody, dla których oddalenie tych dowodów należy uznać za zgodne art. 170 § 1 k.p.k. Rozważania Sądu odwoławczego co do tych kwestii są rzetelne, poprawne i przekonujące, wsparte argumentacją osadzoną w realiach sprawy i z pewnością spełniają standard wyznaczony przez przepis art. 457 § 3 k.p.k.

Oczywiście bezzasadny okazał się również zarzut w pkt 3 kasacji. Po pierwsze, kwestia orzekania przez sędziego rzekomo wyłączonego od orzekania nie została podniesiona w apelacji, a zatem – o ile nie było podstaw do zastosowania art. 440 k.p.k. – Sąd odwoławczy w świetle art. 433 § 2 k.p.k. nie był obowiązany do jej analizowania w treści pisemnego uzasadnienia. Po drugie i najważniejsze, zarzut ten jest całkowicie bezzasadny – z faktu, że skazany uprzednio ukraść samochód należący do prezesa Sądu I instancji nie wynika *per se* uzasadniona wątpliwość co do bezstronności względem skazanego wszystkich sędziów tego sądu.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

